ARRI, ARRI, BURRIQUET...

Una vila que mereix tota l'estima és la de Ceret, i cal que sigui celebrada en aquest *Llibre de les set sivelles*, que mai no acabaré, encara que faci una pila d'anys que l'he començat. Un llibre com aquest, nodrit de converses que recull l'esperit d'un altre temps i l'agermana amb el temps d'ara, no pot néixer d'una feina diària i no hi val l'aplicació, i menys encara la regularitat. És un llibre encomanat a la ventura. És el llibre dels ocells. És el meu llibre.

El burriquet qui puja, amb una seguirella d'infants, ¿qui sap si arribarà mai a Ceret? Haurà de passar tantes muntanyes, seguir les passeres i travessar cent còrrecs a l'eixut. Bon sort encara si el guia un raig de la corona de sant Ferriol! Arri, arri, burriquet de les meravelles! A còpia de caminar tots trobarem el que desitgem, tu la userda i el pallat, i nosaltres, el niu de les amors. Aquell Ceret de Vallespir més val que sigui lluny, perquè el delit de caminar és el millor de la vida. Vet ací una veritat quieta i segura, una llei eterna, i si ara molts no s'hi saben avenir no la desconeixen els infants i la gent d'enteniment. Mira que un camí mai no és igual i cada dia el sol i la pluja hi fan cantar diferentment les pedres. Ara ve la seguida dels dies clars, i ara vet ací la filarella dels dies molls.

Unes bromes fan volves crestes amunt i totes les carenes semblen suspeses en un cel de perla. Aquí fa ull i allí és barrat. Vés i camina, que aquesta claror dels dies molls t'afina els sentits.

Dolç setembre, la fina olor de la muntanya són les corrioletes que la crien. De vegades n'encertes un clap entre la llosa o les destries una per una en un camp de bruc. Són molt fresques al toc i totes porten un caparró color d'argila. Només hi podràs comparar aquestes cogomelles, més abrigades, que tanquen la capsa amb un color de llet brossada. I ara mira les perdius, les gallinetes del desert, que, l'una darrere l'altra, s'encaminen a la mateixa vora del camp d'amunt. Prova que la nit no trigarà gaire a encloure els masos. Arri, arri, burriquet, que demà anirem a Ceret.

Ara com ara, voldria esbrinar per quina raó hom assenyala Ceret com una fita. Cal haver atalaiat la vila, des dels terrers dels Aspres, blanca en un coixí de prats. Cal haver desitjat la vila, quan té els colors de la cirera amunt del Tec, que fa una cinta de sorral. Altre temps el burriquet dels infants passava el pont, que està fet tot d'una arcada i era aleshores el més alt i el més estret del món. Un pont semblant, de tanta gosadia, bastit per la llegenda, molt seria que no menés a un lloc d'amistat fina i de repòs. Vosaltres, que desitgeu el palau de la benestança, no val la pena d'afrontar els perills del món, quan el teniu aquí, a cada pas de porta.

Una de les gràcies de Ceret és que de la porta estant s'hi pot rentar una peça de bugada. L'aigua hi salta pels

carrers, i amb l'aigua una munió de vespes per a alleugerir el pensament. N'hi hauria prou amb aquest encís per a aclarir la dita, i així te'n podries tornar satisfet. Espera, encara, que et vull donar un consell profitós: havent trescat d'un cantó a l'altre, demana que et menin a una plaça abscondida i a la Font dels Nou Raigs. Siguis pacient i espera la nit entrada per penetrar en aquell recinte. D'altra manera s'esvairia el palau de vidre. T'has adonat de les flors que esperen la nit per esbandir la corol·la. Moltes viles fan igual. I amb el toc de la lluna descobreixen el secret. Ja endevines la claror de la font en la pila. Ara t'hauràs d'acatar per oir la cantarella que hi resa cada raig. Uns peixets de mitologia hi escampen els nou rajolins. Tot per damunt, un lleó els vigila, encara que tingui el cap escabornat com una penya. Sota els nou fils, unes figures de captius acaten l'esquena i giren, igual fossin estalactites. Aquestes figures t'obliguen a la meditació. ¿Què fan? Jo creuria que persegueixen el temps esvaït sota aquesta pluja d'eternitat. ¿Què diuen? Acata't i oiràs les frases que exhalen amb un ploricó:

> «Sempre girem. El temps mai no s'atura.
> L'hora que segueix l'hora és insegura.
> Entrem dins una cova molt obscura,
> mullats pel plor que vessa la font pura.»